

"У Индији у суштини није сачувана такозвана историјска литература... Ми располажемо само магловитом народном традицијом и врло малом количином документованих података вреднијих од података из митова и легенди. Таква традиција - тврди индијски научник - не даје нам могућност да установимо имена свих царева. То мало што је сачувано, толико је нејасно, тако да до муслиманског периода (т.ј. до VIII в. - А.Ф.) скоро ни један податак, повезан с било којом личношћу у историји Индије не може се сматрати тачним... До нас нису доспели радови дворских летописаца; некакав изузетак, с тим у вези, представљају само Кашмир и Камба" [274, стр. 19-20]. "Све то приморава неке сасвим озбиљне научнике да устврде да Индија нема праву историју" [274, стр. 20]. На пример, о древној култури долине Инда: "Писани споменици индске културе до данас су остали недешифровани... Ни један налаз се не асоцира с било којом одређеном особом или историјском епизодом. Ми чак не знамо којим језиком су говорили људи који су живели у долини Инда..." [274, стр. 65-66]. У древној индијској историји има огромних празнина у хронологији, дужих од 600 година [274, стр. 65-66]. Као и Европа, после почетка н.е. Индија се "изненада" налази на "варварском нивоу развоја", поново почињу свој пут ка врховима цивилизације (од којих су многи наводно већ били достигнути у "давнини") [274, стр. 93]. Тек почев од VII в. почиње постепени успон индијске културе на основама аријанске (аријевске) идеологије. У индијској историји аријани су, вероватно, добили надимак "аријевци", а њихово хронолошко померање у далеку прошлост произвело је познате теорије о мистичним "аријевцима".

Документи који говоре о култу Кришне у Индији (специјалисти за историју религије су давно установили паралеле између "Кришне" и "Христоса") настали су веома касно: "Повест о животу и делатности Кришне била је потпуно завршена не пре XII века нове ере..." [274, стр. 122]. Има података (овде их не наводимо) који дозвољавају претпоставку да ти документи одсликавају Хилдебрандovou евангелистичку реформу у XI в., коју су мисионари пренели у Индију.

Средњовековни аутори су понекад "Индију" смештали у Африку, у Италију (в. горе такође ИНДИА - ИУДИА, можда "Јудеја"). У вези с тим приметимо следећу необичну чињеницу. Сматра се да је Александар Македонски дошао до Индије и потукао цара Пора, освојивши многе индијске области. Тако велики догађај би морао да остави траг у индијској историји. Али: "Та инвазија... прошла је потпуно непримећено у индијској традицији, иако је неки инострани историчари до данас сматрају јединственим великим догађајем у древној историји Индије" [274, стр. 143]. Да ли су Александрови походи географски правилно локализовани?

Древна историја Индије се у многим битним питањима пише на основу рукописа нађених тек у XX в. На пример: "Главни извор података о државној политици и државном устројству Индије у раздобљу уздицања Магадхе је 'Артахаштра' - књига... нађена тек 1905. године, после многих векова потпуног заборава" [274, стр. 146]. Проучавање те књиге је показало [274] да је то само индијска варијанта познатог средњовековног Макијавелијевог рада, и зато се та књига датира, највероватније, у време Ренесансе.

"Први значајан запис на санскриту откривен је у Хирнару и датира се приближно у 150. год." [274, стр. 172]. Процват санскритске литературе у Индији